

Donderdag 27 december, elf uur 's avonds

Kuldesh Sharma hoopt maar dat hij hier goed zit. Hij parkeert in het donker aan het eind van de zandweg, die er geheel omgeven door bomen, spookachtig bij ligt.

Die middag, rond een uur of vier, had hij in het achterkamertje van zijn winkel eindelijk een besluit genomen. Het doosje had voor hem op tafel gestaan, en op de radio had 'Mistletoe and Wine' geklonken.

Hij had twee telefoontjes gepleegd, en nu is hij hier.

Hij doet zijn koplampen uit en blijft zitten in het aarde-donker.

Het is een immens risico, zoveel is zeker. Maar hij loopt tegen de tachtig, dus wanneer kan hij dat risico beter nemen dan nu? Wat is het ergste wat hem kan overkomen? Dat ze hem komen opzoeken en vermoorden?

Beide zullen ze ongetwijfeld doen, maar of dat nou zo erg is?

Kuldesh denkt aan zijn vriend Stephen. Hoe die er tegenwoordig uitziet. Zo verloren, zo stil, zo vermagerd. Staat hem dat ook te wachten? Ze hadden altijd zoveel lol met zijn allen. Konden zo lekker luidruchtig tekeergaan.

Tegenwoordig is de wereld voor Kuldesh langzaam aan het verstommen. Vrouw overleden, vrienden die wegvallen. Hij mist de reuring van het leven.

En toen was die man met het doosje komen binnenwandelen.

Ergens in de verte valt een flauw licht door de bomen. In de koude stilte klinkt het geluid van een motor. Het begint te sneeuwen en hij hoopt dat de terugreis naar Brighton niet al te gevaarlijk wordt.

Een bundel licht glijdt over zijn achterraut; er komt een andere auto aan.

Bonk, bonk, bonk. Zijn oude hart. Hij was al haast vergeten dat het er zat.

Kuldesh heeft het doosje nu niet bij zich. Maar het is op een veilige plek, waardoor hij voorlopig ook veilig is. Het is zijn waarborg. Hij moet nog wat tijd zien te winnen. En als hem dat lukt, nou, dan...

De koplampen van de naderende auto schijnen fel in zijn spiegels en doven dan. De wielen komen knerpend tot stilstand, de motor blijft nog even draaien, en dan is het weer helemaal donker en stil.

Nou, op goed geluk dan maar. Zal hij uitstappen? Hij hoort een portier dichtslaan, en er komen voetstappen zijn kant op.

Het is inmiddels harder gaan sneeuwen. Hoelang zal dit gaan duren? Hij moet natuurlijk iets vertellen over het doosje. De boel een beetje sussen, maar daarna is hij, hopelijk, weer op weg voor de sneeuw in ijs is veranderd. Het wordt levensgevaarlijk op de weg straks. Hij vraagt zich af of...

Kuldesh Sharma ziet de flits van het pistoolschot, maar is al dood voor hij het geluid hoort.

DEEL EEN

Waar wacht je nog op?

Woensdag 26 december, ergens rond lunchtijd

‘Ik ben ooit getrouwd geweest met een vrouw uit Swansea,’ zegt Mervyn Collins. ‘Rood haar, alles erop en eraan.’

‘Aha,’ zegt Elizabeth. ‘Daar zal wel een bijzonder verhaal achter zitten?’

‘Verhaal?’ Mervyn schudt zijn hoofd. ‘Nee hoor, we zijn uit elkaar. Vrouwen, je weet hoe ze zijn.’

‘Dat weten we zeker, Mervyn,’ zegt Joyce, terwijl ze het mes in een yorkshirepudding zet. ‘Dat weten we zeker.’

Stilte. Niet de eerste tijdens deze maaltijd, valt Elizabeth op.

Het is tweede kerstdag, en de hele club, plus Mervyn, zit in het restaurant van Coopers Chase. Iedereen heeft een fleurige papieren kroon op uit de knalbonbons die Joyce heeft meegenomen. Die van Joyce is te groot en dreigt elk moment een blinddoek te worden. Die van Ron is te klein; het roze crêpepapier spant om zijn slapen.

‘Kan ik je echt niet tot een slokje wijn verleiden, Mervyn?’ vraagt Elizabeth.

‘Alcohol bij de lunch? Nee,’ zegt Mervyn.

De club had eerste kerstdag afzonderlijk van elkaar gevierd. De dag was Elizabeth zwaar gevallen, dat moest ze toegeven. Ze had zo gehoopt dat het iets zou aanboren, haar man Stephen een nieuwe impuls zou geven, wat helderheid,

een opleving door de herinneringen aan kerst. Maar nee. Tegenwoordig was eerste kerstdag voor Stephen een dag als alle andere. Een lege pagina achter in een oud boek. Ze huivert bij de gedachte aan het jaar dat voor hen ligt.

Ze hadden met zijn allen afgesproken om tweede kerstdag samen te lunchen in het restaurant. Joyce had op de valreep gevraagd of het misschien aardig zou zijn om Mervyn erbij te vragen. Hij woont nu al een paar maanden in Coopers Chase en heeft nog steeds moeite met vrienden maken.

‘Hij zit helemaal alleen met kerst,’ had Joyce gezegd, en ze hadden besloten hem dan maar uit te nodigen. ‘Mooi gebaar,’ had Ron gezegd, waar Ibrahim aan had toegevoegd dat Coopers Chase er bij uitstek voor was om ervoor te zorgen dat niemand alleen was met kerst.

Elizabeth, op haar beurt, was vol lof over de ruimhartigheid van Joyce, waarbij het haar ook opviel dat Mervyn, bij een bepaalde lichtval, van het knappe type was waar Joyce niet tegen bestand was. Die typisch Welshe, norse stem, die donkere wenkbrauwen, die snor en dat zilvergrijze haar. Elizabeth krijgt een steeds beter beeld van het type van Joyce, dat blijkbaar te omschrijven is als ‘iedereen die enigszins knap is’. ‘Hij lijkt net de schurk uit een soapserie,’ was Ron van mening, wat Elizabeth met alle plezier van hem wilde aannemen.

Tot dusver hebben ze een gesprek met Mervyn proberen aan te knopen over politiek (‘niet mijn afdeling’), televisie (‘niks aan’) en trouwen (‘ik ben ooit getrouwd geweest met een vrouw uit Swansea’, etc.).

Mervyns eten is er. De kalkoen heeft hij geweigerd, en de keuken is zo aardig geweest scampi en gekookte aardappelen voor hem te maken.

‘Een scampiliefhebber, zo te zien,’ zegt Ron, wijzend op Mervyns bord. Elizabeth moet het hem nageven, hij doet zijn best.

‘Op woensdag neem ik altijd de scampi,’ zegt Mervyn.

‘Is het woensdag vandaag?’ vraagt Joyce. ‘Ik raak altijd de tel kwijt rond kerst. Weet nooit welke dag het nou is.’

‘Het is woensdag,’ bevestigt Mervyn. ‘Woensdag 26 december.’

‘Wisten jullie dat “scampi” meervoud is?’ vraagt Ibrahim, die zijn papieren kroon heel modieus scheef op zijn hoofd heeft zitten. ‘Elk los stukje is een “scampo”.’

‘Ja, wist ik,’ zegt Mervyn.

Elizabeth heeft door de jaren heen wel voor heter vuren dan Mervyn gestaan. Ze heeft wel eens een Sovjetgeneraal in de gevangenis moeten ondervragen die drie maanden lang geen woord had uitgebracht, en die zat binnen een uur liedjes van Noël Coward met haar te zingen. Joyce heeft haar pijlen al een paar weken op Mervyn gericht, sinds de zaak-Bethany Waites is afgesloten. Tot nu toe heeft ze hem weten te ontfoetselen dat hij schoolhoofd is geweest, ooit getrouwd was, aan zijn derde hond toe is en van Elton John houdt, maar al met al houdt het niet over.

Elizabeth besluit de koe bij de hoorns te vatten. Soms moet je de patiënt met een schok weer tot leven wekken. ‘En Mervyn, hoe is het, los van deze mysterieuze dame uit Swansea, verder met je liefdesleven gesteld?’

‘Ik heb een liefje,’ zegt Mervyn.

Elizabeth ziet Joyce heel subtiel een wenkbrauw optrekken.

‘Wat leuk,’ zegt Ron. ‘Hoe heet ze?’

‘Tatiana,’ zegt Mervyn.

‘Mooie naam,’ zegt Joyce. ‘Maar ik heb je nog nooit over haar gehoord?’

‘Waar viert zij kerst?’ vraagt Ron.

‘Litouwen,’ zegt Mervyn.

‘Parel van de Baltische staten,’ zegt Ibrahim.

‘Ik geloof niet dat we haar al op Coopers Chase gezien

hebben, of wel?’ vraagt Elizabeth. ‘Sinds je hier woont?’

‘Haar paspoort is ingenomen,’ zegt Mervyn.

‘Ach jee,’ zegt Elizabeth. ‘Wat vervelend. Door wie?’

‘De autoriteiten,’ zegt Mervyn.

‘Altijd hetzelfde,’ zegt Ron hoofdschuddend. ‘Klote-autoriteiten.’

‘Je zult haar wel vreselijk missen,’ zegt Ibrahim. ‘Wanneer heb je haar voor het laatst gezien?’

‘We hebben elkaar, tot op heden, nog niet ontmoet,’ zegt Mervyn, terwijl hij wat tartaarsaus van een scampo schraapt.

‘Jullie hebben elkaar nog nooit ontmoet?’ vraagt Joyce. ‘Wat apart.’

‘Gewoon pech gehad,’ zegt Mervyn. ‘Haar vlucht werd gecancelld, vervolgens werd ze van haar geld beroofd, en nu weer dat gedoe met dat paspoort. Ware liefde gaat nou eenmaal niet over rozen.’

‘Inderdaad,’ zegt Elizabeth. ‘Helemaal waar.’

‘Maar,’ zegt Ron, ‘zodra ze haar paspoort weer heeft komt ze hierheen?’

‘Dat is wel het plan,’ zegt Mervyn. ‘Het gaat de goede kant op. Ik heb haar broer geld gestuurd.’

Iedereen knikt en kijkt elkaar aan terwijl Mervyn zijn scampi verorbert.

‘Nog even terzijde, Mervyn.’ Elizabeth zet haar papieren kroon een tikje rechter. ‘Hoeveel heb je hem gestuurd? Die broer?’

‘Vijfduizend,’ zegt Mervyn. ‘Alles bij elkaar. Ontzettend corrupte boel daar in Litouwen. Iedereen koopt iedereen om.’

‘Dat wist ik niet,’ zegt Elizabeth. ‘Ik heb mooie tijden beleefd in Litouwen. Arme Tatiana. En dat geldt dat ze van haar hebben gestolen? Was dat ook van jou?’

Mervyn knikt. ‘Ik heb het opgestuurd, en toen hebben die lui van de douane het gejat.’

Elizabeth schenkt haar vrienden bij. ‘Nou, we kijken er-naar uit haar te ontmoeten.’

‘Zeker,’ beaamt Ibrahim.

‘Maar Mervyn,’ zegt Elizabeth, ‘misschien kun je, de volgende keer dat ze je om geld vraagt, mij even een seintje geven? Ik heb wat contacten, wie weet kan ik helpen?’

‘Echt waar?’ vraagt Mervyn.

‘Natuurlijk,’ zegt Elizabeth. ‘Overleg eerst even met mij. Voor je nog meer tegenslag te verduren krijgt.’

‘Dank je wel,’ zegt Mervyn. ‘Ik geef echt veel om haar. Het is alweer even geleden dat iemand zich om mij bekommerde.’

‘Ik heb de afgelopen weken anders heel wat taarten voor je gebakken,’ zegt Joyce.

‘Weet ik, weet ik,’ zegt Mervyn. ‘Maar ik heb het over romantische aandacht.’

‘O, pardon,’ zegt Joyce, en Ron neemt een slok om een lach te onderdrukken.

Mervyn is geen doorsnee tafelgast, maar Elizabeth is de laatste tijd aardig bedreven geraakt in het meedeinen op de golven van het leven.

Kalkoen en vulling, ballonnen en serpentines, knalbonbons en hoedjes. Een mooie fles rood, en iets waarvan Elizabeth vermoedt dat het kerstpopliedjes zijn op de achtergrond. Vriendschap en Joyce die tevergeefs flirt met een man uit Wales die duidelijk aan een vrij ernstige internationale zwendel ten prooi is gevallen. Al met al een prima kerst, wat Elizabeth betreft.

‘Nou, vrolijk kerstfeest allemaal,’ zegt Ron, terwijl hij het glas heft.

Allemaal toosten ze mee.

‘En een vrolijke woensdag 26 december voor jou, Mervyn,’ voegt Ibrahim eraan toe.

Normaal gesproken blijft Mitch Maxwell op veilige afstand als er een partij wordt uitgeladen. Waarom zou hij met de drugs erbij in de garagebox gaan zitten? Een te groot risico. Maar dit is niet zomaar een partij, dat moge duidelijk zijn. En hoe minder betrokkenen hoe beter, gezien zijn huidige omstandigheden. Alleen om op zijn nagels te bijten gunt hij zijn vingers even rust van het trommelen. Hij is het niet gewend nerveus te zijn.

Daarbij is het tweede kerstdag, en wilde hij echt even het huis uit. Móest hij het huis uit, eigenlijk. De kinderen waren niet te harden, en hij was met zijn schoonvader op de vuist gegaan over de vraag waar ze een acteur uit de kerstspecial van *Call the Midwife* ook alweer van kenden. Op dit moment ligt zijn schoonvader met een gebroken kaak in het ziekenhuis van Hemel Hempstead. Zowel zijn vrouw als zijn schoonmoeder houdt Mitch hier verantwoordelijk voor, al heeft hij geen idee waarom, en daarom had hij besloten eieren voor zijn geld te kiezen en was het hem prima uitgekomen de honderdzesstig kilometer naar het oosten van Sussex te rijden om hier persoonlijk een oogje in het zeil te komen houden.

Mitch is hier om ervoor te zorgen dat er een eenvoudig doosje met honderdduizend pond aan heroïne direct van de veerboot uit een vrachtwagen wordt geladen. Geen enorme smak geld, maar daar gaat het niet om.

De lading is de douane door. Dáár gaat het om.

De lukraak in elkaar gezette loods staat ergens op een industrieterrein, een oud stuk landbouwgrond op zo'n acht kilometer van de zuidkust. Een eeuw geleden was het hier waarschijnlijk vergeven van de schuren en stallen, maïs, gerst, klaver en trappelende paardenhoeven, maar nu staan er op diezelfde bodem golfplaten garageboxen, oude Volvo's en gebarsten ruiten. De oude, krakende botten van Groot-Brittannië.

Het hele terrein wordt omheind door een hoog metalen hek om kruimeldieven buiten te houden terwijl de echte boeven binnen de omheining hun gang gaan. Op de garagebox van Mitch hangt een aluminium bordje met SUSSEX LOGISTIC SYSTEMS. Daarnaast, in een van de andere galmende loodsen, vind je Future Transport Solutions bv, een dekmantel voor gestolen sportwagens. Aan de linkerkant staat een bouwkeet zonder bordje op de deur, gerund door een vrouw die Mitch nog nooit heeft ontmoet, maar die naar het schijnt MDMA en paspoorten produceert. In een uithoek van het terrein staat de garagebox van wijnmakerij Bramber – THE FINEST ENGLISH SPARKLING WINE –, waarvan Mitch onlangs ontdekt heeft dat het zowaar een echt bedrijf betreft. De eigenaars, een broer en zus, zijn uitermate charmant, en hebben met kerst iedereen een kratje van hun bubbelswijn gegeven. Die was lekkerder dan champagne en had, vermoedelijk, geen geringe rol gespeeld bij de vechtpartij met zijn schoonvader.

Mitch kon niet peilen of de broer en zus van Bramber Sparkling Wine doorhadden dat zij het enige legale bedrijf op het hele terrein waren, maar ze hadden hem wel een keer een kruisboog zien kopen van Future Transport Solutions bv en toen geen spier vertrokken – goed volk dus. Mitch had zo het vermoeden dat er aan Britse bubbelswijn een aardige boterham te verdienen viel, en had nog overwo-

gen erin te investeren. Uiteindelijk had hij de sprong niet gewaagd, omdat aan heroïne ook een aardige boterham te verdienen viel, en je je soms nou eenmaal beter bij je leest kunt houden. Maar nu de problemen zich steeds verder opstapelen begint hij daarvan terug te komen.

De deuren van de garagebox zitten dicht, en de achterklep van de vrachtwagen staat open. Twee mannen – een man en een jongen eigenlijk – staan plantenspotten uit te laden. De minimale bezetting. Eveneens vanwege de huidige situatie heeft Mitch hen al tot voorzichtigheid moeten manen. Het kleine doosje dat diep verstopt zit tussen de pallets is uiteraard de belangrijkste vracht, maar dat betekent niet dat er aan die plantenspotten niet ook wat poen te verdienen valt. Die verkoopt hij aan tuincentra verspreid door het zuidoosten, een fijn, legaal handeltje. En voor een plantepot met een barst erin gaat niemand zijn portemonnee trekken.

De heroïne zit in een klein terracotta doosje dat oud is gemaakt, alsof het een aftands tuinprul is, mocht er iemand komen rondneuzen. Iets saai decoratiefs. Die truc gebruiken ze meestal. Ergens op een boerderij in Helmand is de heroïne in het doosje gedaan, en is het doosje stevig dichtgedrukt. Iemand uit zijn organisatie – deze keer was Lenny de sjaak – was in Afghanistan geweest om toezicht te houden; te controleren of de heroïne wel puur was en ze niet belazerd werden. Het terracotta doosje was vervolgens onder Lenny's auspiciën naar Moldavië gereisd, naar een stadje waar iedereen zich uitstekend met zijn eigen zaken kon bemoeien. Daar was het zorgvuldig tussen honderden plantenspotten verstopt die vervolgens Europa door werden gereden door ene Garry, die een strafblad bezat en weinig te verliezen had.

Mitch is op kantoor, op een geïmproviseerde tussenverdieping achter in de garagebox, en krabt aan de GOD BELOONT

DE AANHOUDER-tatoeage op zijn arm. Everton staat 2-0 achter tegen Man City, wat onvermijdelijk, maar evengoed irritant is. Mitch was ooit gevraagd voor een consortium dat Everton Football Club wilde kopen. Verleidelijk, om een stukje van de club van zijn jeugd, zijn levenslange passie, te bezitten, maar hoe meer Mitch zich verdiepte in de zakelijke kant van het voetbal, hoe meer hij dacht, voor de zoveelste keer, dat hij het waarschijnlijk maar beter bij heroïne kon houden.

Hij krijgt een appje van zijn vrouw, Kellie:

Pa is uit het ziekenhuis. Hij zegt dat hij je gaat vermoorden.

Sommige mensen zouden dit figuurlijk opvatten, maar de schoonvader van Mitch staat aan het hoofd van een van de grootste bendes van Manchester, en heeft Mitch voor kerst ooit een officiële politietaser cadeau gedaan. Je moet dus voor hem uitkijken. Maar moet niet iedereen voor zijn of haar schoonouders uitkijken? Mitch weet zeker dat het allemaal goed komt – zijn huwelijk met Kellie was de liefde die alles overwon, de Romeo en Julia die Liverpool en Manchester hadden verenigd. Hij appt terug:

Zeg maar dat ik een Range Rover voor hem heb gekocht.

Er klinkt een hol klopje op de dunne kantoordeur en zijn rechterhand, Dom Holt, komt binnen.

‘Alles is oké,’ zegt Dom. ‘Grote potten uitgeladen, kleine doosje in de kluis.’

‘Bedankt, Dom.’

‘Wil je het zien? Onooglijk dingetje.’

‘Nee bedankt, man,’ zegt Mitch. ‘Dichterbij dan dit hoeft ik niet te komen.’

‘Ik stuur je wel een foto,’ zegt Dom. ‘Om het maar gezien te hebben.’

‘Wanneer gaat het weg?’ Mitch heeft in de gaten dat de klus nog niet is geklaard. Maar de douane was zijn grootste zorg geweest. Nu zal het toch wel veilig zijn? Wat kan er verder nog misgaan?

‘Morgenochtend negen uur,’ zegt Dom. ‘Die zaak gaat om tien uur open. Ik laat het wel door de jongen afleveren.’

‘Braaf joch,’ zegt Mitch. ‘Waar gaat het heen? Brighton?’

Dom knikt. ‘Antiekzaakje. Knakker die Kuldesh Sharma heet. Beetje anders dan anders, maar hij is als enige open. Komt goed.’

Man City scoort een derde goal, en Mitch huivert. Hij zet zijn iPad uit – meer ellende hoeft hij niet te zien.

‘Ik laat het aan jou over. Ik moest maar eens op huis aan,’ zegt Mitch. ‘Kan die knul van jou die Range Rover voor het gebouw van Sparkling Wine jatten en hem voor mij naar Hertfordshire rijden?’

‘Geen probleem, baas,’ zegt Dom. ‘Hij is vijftien, maar die dingen rijden zichzelf. Dan drop ik dat doosje zelf wel even.’

Mitch verlaat de opslag via de nooduitgang. Buiten Dom en dat jonge joch heeft niemand hem gezien, en Dom en hij hebben nog samen op school gezeten, zijn ooit nog eens samen geschorst zelfs, dus dat zit wel goed.

Nadat Dom tien jaar geleden de verkeerde opslag in de fik had gestoken was hij naar de zuidkust verhuisd, en sindsdien worden alle logistieke zaken buiten Newhaven door hem geregeld. Buitengewoon handig. Hier heb je ook goede scholen, dus Dom is tevreden. Zijn zoon is net toegelaten tot het Royal Ballet. Het heeft goed uitgepakt allemaal. Behalve de laatste paar maanden misschien. Maar ze hebben het onder controle. Zolang het met deze maar

niet misgaat. Maar tot nu toe gaat alles volgens plan.

Mitch draait zijn schouders los en maakt zich op voor de rit naar huis. Zijn schoonvader zal niet blij zijn, maar als ze een biertje drinken en samen een *Fast & Furious* kijken komt het wel goed. Misschien krijgt hij nog een blauw oog voor al het gedoe – die man heeft recht op een gratis dreun na wat hij hem geflikt heeft – maar die Range Rover brengt hem vast wel tot bedaren.

Een klein doosje, honderd mille winst. Lekker klusje voor een tweede kerstdag.

Wat er na morgen gebeurt is niet zijn pakkie-an. Zijn pakkie-an is het doosje uit Afghanistan naar een antiekzaakje in Brighton zien te krijgen. Zodra dat wordt opgehaald zit Mitch zijn taak erop. Overmorgen wandelt er een man, misschien wel een vrouw, wie zal het zeggen, 's ochtends de winkel binnen om het doosje te kopen en daarna weer naar buiten te gaan. De inhoud zal worden geverifieerd, en dan wordt het bedrag direct op zijn rekening bijgeschreven.

En, belangrijker nog, dan weet hij dat zijn organisatie weer veilig is. Hij heeft een paar roerige maandjes achter de rug. Confiscaties in de havens, gearresteerde chauffeurs, gearresteerde loopjongens. Om die reden heeft hij dit onder de pet gehouden, alleen maar met mensen gepraat die hij kan vertrouwen. De kat uit de boom gekeken.

Hij hoopt vanaf morgen nooit meer aan dat wanstaltige terracotta doosje te hoeven denken. Het geld dan gewoon op de bank te kunnen zetten zodat hij door kan naar de volgende klus.

Als hij bij het verlaten van het bedrijventerrein even naar links de weg op had gekeken, had hij daar een motorkoerier op een parkeerstrook zien staan. En misschien was het dan wel bij hem opgekomen dat die man zijn motor daar op een vreemde plek op een vreemd tijdstip op een vreemde

dag had geparkeerd. Maar Mitch ziet de man niet, dus dat komt niet bij hem op, en hij rijdt opgewekt terug naar huis. De motorrijder blijft staan waar hij staat.